

ת"פ 54499/08/15 - מדינת ישראל נגד אהרון קורלנדסקי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 54499-08-15 מדינת ישראל נ' קורלנדסקי
בפני כב' השופטת חגית מאק-קלמנוביץ, ס. נשיא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד שחר מלול
מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
נגד

אהרון קורלנדסקי

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד רועי פוליטי

הכרעת דין

העובדות וגדר המחלוקת

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א(ב)(3) לחוק העונשין התז"ז-1977 (להלן: החוק), העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק והפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק.

2. כתב האישום כולל אישום אחד, אולם הוא מתייחס למעשה לשני אירועים שונים. תחילת האישום באירוע מיום 20.8.15 סמוך לשעה 21:25 בבית הכנסת בשכונת עזרא בירושלים. המתלון, פ.מ., הגיע לבית הכנסת כשהוא לובש מדי צה"ל, בלוויית אביו. הנאשם קרא לעבר המתלון "חרדק", תסתלק מפה מהר, תוריד את הכיפה, מה אתה מתפלל פה", תוך שהוא מסית את המתפללים נגד המתלון. אנשים נוספים הצטרפו וקראו למתלון "חרדק". אחד מהם התקרב אל המתלון וניסה לצלמו באמצעות טלפון נייד, כשהמתלון מבקש ממנו לא לצלמו. מיד ובסמוך לכך התקדם הנאשם יחד עם אחרים לעבר המתלון. הנאשם היכה את המתלון באגרופים באזור החזר וניסה לחטוף ממנו את הכומתה שעל כתפו. אביו של המתלון ניגש לסייע לבנו ולהרחיק את הנאשם והאחרים, אולם הנאשם והאחרים תקפו את האב בכך שדחפו אותו והיכו אותו באגרופים. אחד הנוכחים בבית הכנסת, אליעזר גולדיס, סייע למתלון ולאביו על ידי הרחקת הנאשם ואחרים. הנאשם ניסה להמשיך ולתקוף את המתלון, וכשנודע לו שהוזמנה משטרה ברח מהמקום.

3. חלקו השני של כתב האישום מתייחס לאירועים בתחנת המשטרה במהלך חקירתו של הנאשם אף כי הדבר לא צויין בכתב האישום, אירועים אלו התרחשו ביום 24.8.15. על פי האמור בכתב האישום, בסיום חקירת הנאשם בתחנת המשטרה החל הנאשם לצעוק לעבר החוקר משה חזי תוך שהוא מעליבו, ואמר "שטן, משטרה של עמלקים". החוקר ביקש מהנאשם להירגע ולהימנע מלהמשיך בקריאותיו, אך הנאשם המשיך להעליב את השוטר ואמר "שישלמו לו ויראה מה זה, הלוואי ודאעש יבואו למדינה וימחקו אותם". למשמע הצעקות הגיע למקום קצין החקירות אייל העברי ופנה

עמוד 1

לנאשם לברר את פשר התנהגותו. הנאשם החל לקלל ולהעליב את הקצין ואמר לו "נאצים עמלקים היום לא תישארו בין החיים, משטרה של עבריינים, אלוקים ישלם לכם". הנאשם פנה לחוקר ואמר לו "אפס, דפוק". קצין החקירות שחר יערי שנכח במקום ביקש מהנאשם לדבר בנימוס. בתגובה הנאשם קם מכסאו, נצמד אל הקצין יערי וסירב לבקשתו של הקצין עברי לשבת. הקצין עברי ניסה להרחיק את הנאשם מהקצין יערי לכיוון הכיסא. בתגובה החלה הנאשם להתפרע, הדף את הקצין עברי שאחז בו לעבר קיר גבס והקיר ניזוק.

לנאשם מיוחסות עבירות של תקיפה בצוותא של עובד ציבור בקשר למילוי חובתו או תפקידו של עבוד הציבור, העלבת עובדי ציבור והפרעה לשוטרים במילוי תפקידם כחוק.

4. בתשובה לכתב האישום שניתנה ביום 25.11.12 כפר הנאשם במיוחס לו. הוא טען כי הנאשם שהה בקומה השניה של הבניין בו נמצא בית הכנסת, הוא נכנס לחדר בו התקיימה התפילה וצעק למתלון שלא לעשות פרובוקציות. בכך הסתיימה מעורבותו באירוע. באשר לאירוע בתחנת המשטרה טען הנאשם כי הותקף על ידי השוטרים וכי נשללה ממנו זכות ההיוועצות. ב"כ הנאשם טען עוד כי פנה למשטרה וביקש לגבות הודעות מאנשים נוספים שנכחו במקום, אולם בקשתו סורבה בשל הזמן שעבר מאז האירוע, ולפיכך העדים יובאו כעדי הגנה.

האירוע הראשון - אירוע בית הכנסת

5. בתשובתו לכתב האישום הכחיש הנאשם שקרא לעבר המתלון חרדק. אולם בעדותו בבית המשפט הודה בעובדה זו ואישר כי יחד עם אנשים אחרים קרא לעבר המתלון "חרדק תצא". לדבריו עשה כך על רקע הפרובוקציה שבעצם כניסתו של הנאשם לבית הכנסת (עדוה נאשם בעמ' 50 לפרוטוקול). כך שעובדה זו שהוכחה על ידי הנאשם בתחילת המשפט אינה שנויה עוד במחלוקת.

אני סבורה שדי בדברים שנאמרו על ידי הנאשם כדי לגבש עבירה של העלבת עובד ציבור נגד המתלון, כפי שאפרט בהמשך. עם זאת באשר לעבירה של תקיפת עובד ציבור אני סבורה שהמסכת העובדתית הקיימת, הכוללת סתירות משמעותיות בנושאים מהותיים בין גרסאותיהם של העדים השונים, כמו גם הסתירות בין הגרסאות שמסר המתלון עצמו, אינן מאפשרות לקבוע כי המתלון אכן הותקף באירוע על ידי הנאשם. אני סבורה, איפוא, שיש לזכות את הנאשם מהעבירה של תקיפת עובד ציבור.

אדון עתה בראיות לפרטיהן:

ראיות התביעה לאירוע הראשון

6. **המתלון, פרץ מרגולין**, בן 24, בן למשפחה חרדית מירושלים, שהתגייס לצה"ל במסגרת פרויקט שחר לגיוס חרדים והציג עצמו בפתח עדותו בבית המשפט כמי ש"משרת בחיל התקשוב בגאווה ובשמחה" (פרוטוקול עמ' 6).

המתלון תיאר את האירוע בבית הכנסת: הוא נכנס להתפלל ערבית עם אביו כשהוא לבוש במדי צה"ל וישב בשורה האחרונה. לקראת קריאת שמע הגיע הנאשם וצעק "חרדק, חרדק, הסתלק מפה והתחיל במילולי" אך הוא לא הגיב ולא התייחס. לאחר כמה דקות הגיע אדם אחר בלבוש חסידי בעל שיער שחור, צעק חרדק, חרדק והתפילה נעצרה (עמ' 7) התפילה נמשכה וכשהגיעו לתפילת שמונה עשרה הגיע הנאשם פעם נוספת, צעק חרדק, ולאחר מכן בא אדם אחר עם מצלמה והחל לצלם אותו ממרחק קטן מאד. המתלון הסביר כי חשש שיוכנס למאגר תמונות של חרדים נגד חיילים, ותמונתו תופיע בפשקווילים, בעיתונות ובתקשורת, ולכן הלך אחרי הצלם לחדר אחורי בבית הכנסת

כדי לברר אם צולם (החדר האחורי שבפאתי בית הכנסת כונה במהלך העדויות, ויכונה גם בהמשך, "החדר הקטן"). המתלון תיאר כי בחדר הקטן הצלם הרים את ידיו ואמר שלא התכוון ולא עשה, ולאחר מכן נעלם. בינתיים הגיעו לחדר הקטן גם אביו של המתלון וגם הנאשם, "ואז התחילה שם התקיפה האמיתית" (עמ' 8 שורה 13). לדברי המתלון הנאשם היכה אותו במכות אגרופ וניסה לדחוף אותו החוצה. כשאביו ניסה לעזור לו הנאשם תקף באגרופים ובמכות גם את האב וגם שני אנשים נוספים שנכחו במקום. לאחר שהצליחו להניס את הנאשם מהחדר, הוא ניסה שוב לפתוח את הדלת ולהיכנס, אך לא הצליח בכך (פרוטוקול עמ' 8). המתלון התבקש לפרט עוד את עדותו, ותיאר כי אביו הגיע לחדר לאחר הנאשם, ועוד לפני הגעת האב הוא חטף אגרופים. לאחר מכן הנאשם הכה את אביו באגרופים ובמכות בראש. הנאשם אף ניסה ללא הצלחה לקחת ממנו את הכומתה (עמ' 11, 12). הנאשם עמד על כך שהוכה בתוך החדר הקטן על ידי הנאשם שאף הוא נכח באותו חדר. כמו כן העיד כי העד גולדיס שהיה במקום עזר לו וספג אגרופים במקומו, ואף עזר לאביו להרחיק את הנאשם לדלת (עמ' 13).

7. בחקירתו הנגדית נשאל המתלון על כך שבחקירותיו במשטרה לא הזכיר את חזרתו השניה של הנאשם למקום, והשיב כי אמר זאת גם במשטרה (עמ' 15), אם כי תיאור כזה אינו מופיע בהודעות העד במשטרה.

בהודעת המתלון במשטרה מיום 20.8.15, נ/2, תיאר המתלון הופעה של אדם שבדיעבד ידוע כי הוא הנאשם, אשר קרא לעברו חרדק מספר פעמים בתמיכה של מספר אנשים נוספים. לאחר מכן הופיע, לדבריו, אדם שניסה לצלמו, והוא הלך אחרי הצלם לחדר סמוך על מנת שלא יצלמו כשהוא מתפלל תפילת עמידה. עוד בטרם הספיק לחזור למקומו הגיע האדם שכינה אותו קודם חרדק יחד עם שלושה או ארבעה אנשים נוספים, היכה אותו וניסה לגנוב ממנו את הכומתה. המתלון הוסיף ותיאר כי אביו הגיע לעזור לו וגם הוא חטף מכות מהם, התוקף ממש פוצץ את האב במכות. הגיעו שני אזרחים טובים כדי לעזור לו, והנאשם חזר והיכה אותו פעם נוספת.

8. בהודעת המתלון מיום 26.8.15, נ/3, מופיע תיאור לאקוני מאד אך שונה בפרטים אחדים: המתלון לא הזכיר כלל את הימצאותו בחדר הקטן ותיאר כי לאחר שהצלם ברח הגיע הנאשם פעם נוספת והחל להכותו. מהתיאור משתמע כי הדבר היה באולם המרכזי של בית הכנסת ולא בחדר צדדי. באותו הודעה נשאל המתלון גם על האדם הנוסף בשיער השחור שתקף אותו, והשיב כי יוכל לזהותו. זאת כאשר בעדותו בבית המשפט לא טען כלל כי אותו אדם שחור שיער בלבוש חסידי תקף אותו פיזית. המתלון נשאל מי תקף את אביו והשיב כי היו אלה הנאשם וגם השני. אולם בעדותו בבית המשפט לא טען כי שחור השיער תקף, ואביו של הנאשם לא טען כלל כי הותקף על ידי אדם כלשהו. המתלון תיאר בפירוט כיצד התוקף הג'ינג'י תקף אותו ואת אביו, ואביו כמעט נפל כתוצאה מכך. בעדותו בבית המשפט המתלון אף תיאר כי אביו איבד את ההכרה, אולם מיד לאחר מכן תיקן והבהיר כי לא ראה את האב מאבד את ההכרה אלא כמעט נופל (פרוטוקול עמ' 20 שורות 16-20).

המתלון נשאל על כך שגולדיס אמר שהוא לא הוכה בחדר הקטן, אולם עמד על כך שהוכה והעלה סברה שגולדיס התכוון לכך שמנע תקיפה שניה שלו (פרוטוקול עמ' 21). יצוין כי בהודעתו נ/2 טען המתלון כי הנאשם היכה אותו פעמיים, כך שהתקיפה השניה לא נמנעה.

9. פרטים שונים בהודעות הנאשם ובעדותו בבית המשפט אינם תואמים זה את זה. כך, לדוגמא, מספר האנשים שהגיעו וכינו אותו חרדק (האדם בלבוש חסידי אינו מופיע בכל המקרים), המקום בו הותקף - בחדר הקטן, במקום בו התפלל או בדרכו מהחדר הקטן למקום מושבו הקודם. יתכן שניתן היה ליישב פרטים אלה, בין בהבהרות שונות של המתלון, בין בנימוקים של בלבול, שכחה, חוסר תשומת לב וכדומה. אולם קשה ליישב את הבדלי הגירסאות בנוגע לשאלות המהותיות ביותר: האם בכלל הותקף הנאשם עצמו והאם הותקף אביו. נקודות אלה מהותיות ביותר ויורדות

לשורשו של עניין, כך שסתירות של ממש בהתייחס אליהן משליכות על שקילת הראיות בכללן.

10. **אביו של המתלונן, מר יצחק מרגוליס**, הבהיר כי ביום האירוע היה חולה בשפעת ולא הרגיש טוב, ולכן לא רצה למסור עדות. בסופו של דבר מסר את עדותו לאחר שהתקשרו אליו מספר פעמים מהמשטרה (עמ' 38).

העד תיאר את האירוע עצמו: כניסתו של אדם בתחילת התפילה שצעק חרדק לך מהכן מה אתה עושה כאן, לאחר מכן כניסה של בחור נוסף, לבוש כחסידי סאטמר שקרא למתלונן להוריד את הכיפה ודברי גנאי שונים, ולאחר מכן כניסת בחור נוסף שהסתיר דבר מה והמתלונן קרא לעברו שלא לצלמו ורדף אחריו לכיוון ה"שטיבל", החדר שמאחורי בית הכנסת. האב תיאר כי הוא לא דאג ונשאר במקומו, אולם לאחר שהבחור הראשון שקרא חרדק אף הוא נכנס לחדר, הוא קם וניגש בעצמו לחדר (עמ' 39). באשר למתרחש בחדר תיאר האב כי ראה שני בחורים יושבים, אחד מהם קם ואמר "אתה לא תרביץ לחייל". נדרשה התמודדות עם הקורה בדלת החדר, החלו להיכנס אנשים, זה לא נראה טוב ונשמעה המילה "לינץ" (תחתית עמ' 39, ראש עמ' 40). האב הוסיף כי אחד הבחורים שישבו בחדר דחפו את הבחור שאחריו רדף האב, אשר בהמשך התברר כי הכוונה לנאשם, אל מחוץ לחדר ועזרו להוציא אותו, אולם הוא נכנס פעם נוספת לתוך החדר (עמ' 40 שורות 8-4). לאחר מכן עלתה האפשרות להגיש תלונה במשטרה כיון שבנו הרגיש מאויים וחשש לצאת החוצה.

בהמשך תיאר האב כי כשנכנס לחדר נכחו בו עוד שני אנשים שישבו מאחור על ספסלים, והנאשם היה על יד הדלת. אחד משני הבחורים אמר "אני לא אתן לך להרביץ לו" (עמ' 41 שורות 18, 19). העד הוסיף כי הוא חש מאויים וחדף את הנאשם, וכי לאחר האירוע הרגיש כאב בידו, ככל הנראה ממכה ולא מדחיפה (עמ' 41 שורות 25, 27). עם זאת, העד לא תיאר שהוכה על ידי מאן דהוא, ומדבריו משתמע שמדובר במכה שספג מאדם או חפץ כלשהו במהלך האירוע הסוער.

11. מדברי האב עולה כי הנאשם נמצא בתוך החדר, בזמן שבו אחד הבחורים קורא שלא להכות את החייל, ונעשים אף ניסיונות לדחוף את הנאשם החוצה מהחדר. אולם הוא לא העיד על כך שראה את הנאשם מכה את המתלונן ואף לא על כך שהוא עצמו הוכה על ידי הנאשם. בחקירתו הנגדית אף אישר במפורש שלא ראה את הנאשם מכה, הוא עצמו לא הוכה על ידי הנאשם ולא "פוצץ במכות" על ידו והוא לא הפריד בין בנו לבין הנאשם (עמ' 47 שורה 30 - עמ' 48 שורה 3). האב התבקש לאשר שלא ראה את הנאשם עושה שום דבר אלים, והשיב שגם אלימות מילולית היא אלימות (עמ' 48 שורה 31 - עמ' 49 שורה 1).

קיימת, איפוא, אי התאמה מהותית ביותר בין התיאורים החוזרים בעדותו של המתלונן בבית המשפט ובהודעותיו במשטרה, המתארים תקיפה קשה של אביו על ידי הנאשם, לבין עדות האב השוללת תקיפה כזו.

12. **העד אליעזר גולדיס** טען שלא זכר האירוע אך אישר שתוכן הודעותיו במשטרה, ת/15 ות/16, אמת ואימץ את תכנו (עמ' 31). בעדותו פירט את הלחצים החברתיים המופעלים עליו בשל מתן העדות, כולל "פשקוויל" שהתפרסם בעקבות הודעתו במשטרה ואיומים על חייו (עמ' 32, 33, 35). בחקירתו הנגדית אף הבהיר במפורש כי בוא מתכוון להשיב לכל שאלה בכך שאינו זוכר (עמ' 34 שורה 3). בנסיבות אלו ניתן להסתמך על אמרותיו של העד במשטרה, בהתאם לסעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א-1971. יצוין, עם זאת, כי על אף תשובותיו הכלליות העד טען בחקירתו בבית המשפט שאינו מכיר את הנאשם והכחיש סכסוך ביניהם (ראו לדוגמא עמ' 34, 35).

13. בהודעתו במשטרה מיום 23.8.15, ת/15, העיד גולדיס כי שהה בחדר הקטן עם מספר אנשים נוספים ולפתע

התפרץ פנימה החייל כשבעקבותיו שניים או שלושה אנשים אחרים. לדבריו הוא הבין מיד שמדובר בתקיפת חייל כי בשכונה אין חיילים ומתנגדים להם, החייל הזמין משטרה ובינתיים הם בלמו את התוקפים ושמרו על החייל שלא יפגעו בו. אנשים נוספים באו לעזרתם, וכשהתוקפים ראו זאת ושמעו שהוזמנה משטרה הם ברחו מהמקום. העד הוסיף כי החייל מספר לו שכשהיה באמצעו התפילה עם אביו התוקף בא אליו, בעט בו ודחף אותו וצעק עליו בקולי קולות, ולכן נמלט. הוא הוסיף כי לא היה עד לתקיפת החייל, אך ראה את הבחורים שאחד מהם היה אלים ממש, ניסה להיכנס ולתקוף את החייל אך נבלם על ידם. גולדיס הוסיף כי התוקף הראשי מוכר לו כאדם בעייתי בתחומים אלה. הוא מסר תיאור של הנאשם וכן את שמו שקיבל, לדבריו, מגבאי בית הכנסת.

גולדיס נחקר פעם נוספת, בהודעה מיום 27.8.16, ת/16. הוא תיאר את הג'ינג'י, דהיינו את הנאשם, כתוקף הדומיננטי, שהתנהג כחמום מח, השתולל וצעק בניסיון לתקוף את המתלונן. הוא הבהיר שראה את האירוע רק החל מהשלב בו נכנס החייל לחדר הקטן. גולדיס נשאל על סכסוך בינו לבין הנאשם והשיב על כך בשלילה.

14. לטענת ב"כ הנאשם קיים סכסוך ארוך שנים בין הנאשם לבין גולדיס, והוא העומד ביסוד עדותו של גולדיס ומעורבותו בתיק בכלל. אחיו של הנאשם העיד במסגרת פרשת ההגנה והוסיף פרטים בנושא זה.

המתלונן עצמו זיהה את תמונתו של הנאשם במסדר זיהוי תמונות. כך שגם אם גולדיס מסר את פרטיו של הנאשם למשטרה, קיים זיהוי עצמאי של הנאשם, והסכסוך עם גולדיס, אם אכן קיים, אינו פוגע בערכה של ראיה זו. עם זאת, לגופו של עניין, הקשיים עליהם עמדתי לעיל והפערים בין העדויות השונות יפים גם בנוגע לעדותו של גולדיס:

15. גולדיס לא ראה את האירוע מתחילתו כיון שנמצא, לדבריו, בחדר הקטן. אולם אותו חלק של האירוע אשר תואר על ידו אינו תואם את התיאור שמסר המתלונן לאותם אירועים: גולדיס מסר במשטרה כי המתלונן נכנס ראשון לחדר ובעקבותיו שניים או שלושה תוקפים. אולם המתלונן עצמו העיד כי נכנס לחדר בעקבות הצלם, כך שגולדין היה אמור להבחין בצלם נכנס ראשון, בעקבותיו המתלונן, ורק לאחר מכן, וככל הנראה בפער זמן מסוים, הנאשם.

גירסתו של גולדיס שונה מגרסת המתלונן גם בנושא המהותי ביותר, בשאלת תקיפתו של המתלונן. בעוד המתלונן תיאר, כאמור, כי הוא ואביו הוכו בחדר הקטן, מסר גולדיס כי הוא וחבריו הגנו על המתלונן מפני תקיפה.

המסקנה העולה מכל המתואר היא שעדויותיהם של עדי התביעה רצופות בסתירות פנימיות בנוגע לחלקים המהותיים של האירוע, ועל כן לא ניתן לקבוע כי המתלונן הוכה על ידי הנאשם.

על כן אני מזכה את הנאשם מהעבירה של תקיפת עובד ציבור.

האירוע השני - האירוע בתחנת המשטרה

16. האירוע המיוחס לנאשם בתחנת המשטרה מפורט לעיל בסעיף 3 ואין צורך לחזור על פרטיו כאן.

האירוע תואר על ידי שלושת אנשי המשטרה שנכחו בו, העידו בבית המשפט ואישרו את התיעוד שערכו בסמוך לאירוע:

17. **פקד אייל העברי** היה ראש משרד החקירות בתחנת לב הבירה. בדו"ח פעולה שערך ביום האירוע, ת/10, תיאר כי שמע מחדר החקירות צעקות של הנאשם שהיה עצור וצעק "נאצים, עמלקים, היום לא תישארו בין החיים",

וקללות נוספות. לשאלתו השיב הנאשם שהמשטרה חטפה אותו שלא כחוק, חזר על ביטויים דומים וכינה את החוקר חזי סתום ודפוק. הקצין שחר ביקש ממנו להפסיק וביקש שיניח את כובעו והתפילין שהיו בידו על השולחן. הנאשם החל לצעוק לעבר קצין החקירות ונצמד אליו בגופו. העברי ניגש אל הנאשם, אחז בגופו וביקש ממנו לשבת, אך הנאשם סירב. העברי משך אותו לעבר הכיסא והנאשם החל להשתולל ולדחוף אותו בגופו. השניים נהדפו לעבר קיר גבס שנשבר כתוצאה מכך. העברי משך את הנאשם בחולצתו והושיב אותו בכח על הכיסא עד שנרגע.

בעדותו בבית המשפט אישר העברי את תוכן מזכרו והבהיר שלא נעשה שימוש בכח מעבר למתואר, והנאשם לא "פוצץ במכות" (פרוטוקול עמ' 23). הוא נשאל אם הנאשם היה עצור באותו זמן, והשיב שאינו זוכר ולא היה מעורב בתיק, אך "עד כמה שזכור לו" הנאשם היה עם אזיקים (עמ' 24).

18. **רס"ד משה חזי** הוא חוקר בתחנת לב הבירה וחקר את הנאשם בתיק זה. במזכר שערך ת/11 מסר תיאור דומה של האירוע, כולל ביטויים שהשמיע הנאשם כגון עמלק, שטן, משטרה של עמלקים. גם הוא תיאר כי לאחק ששחר לקח מהנאשם את הכובע והתפילין הנאשם צעק לעברו של שחר וקילל אותו, ואף נצמד אליו. קצין החקירות אייל העברי תפס את הנאשם בגופו וביקש ממנו לשבת, הנאשם סירב והתנגד וכתוצאה מכך שניהם נצמדו לקיר הגבס שנשבר. גם חזי העיד כי הנאשם לא הוכה על ידי אף שוטר (עמ' 24).

העד נחקר גם אודות ניסיון לאתר עדים נוספים ועל מחדלי חקירה שבהעדרם של עדים כאלה, אך טען שלא טיפל בתיק החקירה כולו. חזי השיב ואמר שלא זכור לו ששאל את הנאשם לשמותיהם של עדים נוספים (פרוטוקול עמ' 25).

19. **פקד שחר יערי**, קצין החקירות של תחנת הבירה, ערך מזכר המתאר את האירוע - ת/13. גם במזכר זה מזכרים כינויים שהשמיע הנאשם כגון עמלקים, דברי נאצה נגד המדינה ואיחולי מיתות לשוטרים. גם עד זה נחקר בנוגע לניסיונות לאתר עדים נוספים לאירוע, והשיב שזכור לו שהושקעו מאמצים. העד נחקר והשיב שהנאשם ציין בהודעתו כי נכחו במקום כשרות אנשים, אך לא ידע לנקוב בשמותיהם (פרוטוקול עמ' 28).

גם עד זה לא זכר בוודאות אם הנאשם נחקר כשהוא בסטטוס עצור או מעוכב וכן נשאל על פער הזמנים שבין חקירתו של הנאשם לבין ראיון בפני קצין משטרה שבו הוחלט על מעצרו. ב"כ הנאשם ביקש את תגובתו של העד גם לטענה שהשתוללותו של הנאשם החלה לאחר שנלקחו ממנו התפילין והכובע שלו.

20. הנאשם העיד בנוגע לאירוע בתחנת המשטרה כי הוזמן לחקירה והגיע לתחנה בליווי אחיו. בסיום החקירה ולאחר שהשיב לשאלות החוקר שם עליו אזיקים (עמ' 52). הנאשם תיאר כי היה "מקטר ומרטן" על כך שהחוקר פגע בו ושם עליו אזיקים, חבריו של השוטר נכנסו ואמרו לו שלא יצעק ויהיה בשקט, והוא התלונן על כך שנאזק. לדברי הנאשם השוטרים לקחו את התפילין, "העיפו" את הכובע, תפסו אותו בידיו הכבולות והיכו אותו מכות קשות על ידי שניים מהשוטרים לפחות. עם זאת הנאשם הכחיש שאמר לשוטרים נאצים, והבהיר כי אינו טיפש, ידוע לו שהשוטרים מחכים לכך שיסתבך ויאמר מילה זאת והוא נמנע מכך (עמ' 53, 66). הנאשם טען שעבר זמן מאז אירוע התקיפה ועד הריאיון שבו החליט קצין על מעצרו. בנוסף טען שלא ניתנה לו זכות להיוועץ עם עו"ד לפני חקירתו, אולם ב"כ הנאשם לא עמד על טענה זו. הנאשם אישר כי לא מסר דברים דומים ואף לא אישר שקרא למתלונן חרדק בשלושת ההודעות שמסר במשטרה (עמ' 55).

בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם על כך שהטענה שהוכה על ידי השוטרים לא הועלתה על ידו בשלושה דיוני מעצר בהן היה מיוצג על ידי שלושה סניגורים שונים. כמו כן נחקר והשיב כי תלונתו למח"ש נסגרה מאחר שהיה במעצר

בית ולא יכול היה להגיע למח"ש ולמסור את תלונתו (עמ' 67, 68).

21. עדויותיהם של שלושת אנשי המשטרה מהימנות עלי ולא מצאתי סיבה לפקפק בהן. שלושת העדויות תואמות זו את זו ומתארות אירוע קוהרנטי בעל היגיון פנימי. הנאשם טען כי השוטרים היכו אותו ללא סיבה, אולם לא מצאתי היגיון בטענה זו. האירוע אינו כזה העלול להתפתח באופן המאפיין מקרי אלימות של שוטרים. מדובר בחקירה בתחנת משטרה ולא באירוע שטח. לא התקיימו נסיבות שיצרו לחץ או מתיחות חריגה. שניים מבין השוטרים המעורבים הם קצינים ותיקים ובעלי שיקול דעת. בנוסף, מחקירתו הנגדית של הנאשם עולה כי טענותיו לא הועלו, או הועלו באופן חלקי, במסגרת דיוני המעצר, והתלונה שהוגשה למח"ש נזנחה על ידו עוד בתחילת הדרך, כך שאין בהליכים אלה כדי לחזק את טענות הנאשם.

אני קובעת, איפוא, כי האירוע בתחנת המשטרה התרחש כפי שתואר על ידי השוטרים, תוך הסתייגות הנוגעת לכך שהנאשם לא השתמש בביטוי נאצים אלא בביטויים האחרים שתיארו השוטרים. זאת הן לנוכח הכחשתו המפורשת של הנאשם עצמו, הן לאור עדויותיהם ומזכריהם של משה חזי ושחר יערי, שלא הזכירו את הביטוי נאצים.

22. ב"כ הנאשם העלה טענות שונות בנוגע להתנהלותם של השוטרים ושל החקירה. הטענות הנוגעות למחדלי חקירה בהימנעות מגביית עדויות של עדים נוספים אינן רלוונטיות לנוכח זיכוי הנאשם מעבירת התקיפה.

טענה נוספת נוגעת לכך שהשוטרים לקחו מהנאשם את הכובע והתפילין שלו שלא כדין, וכתוצאה מכך החלה השתוללותו. אכן, לא ברור מדוע התבקש הנאשם למסור את הכובע והתפילין, אם מדובר בהליך משמעותי, בפרוצדורה הקודמת למעצרו או מסיבה אחרת. יתכן שלא היה מקום לאקט כזה כלפי הנאשם. עם זאת, אינני מקבלת את טענות ב"כ הנאשם כי מדובר בהתנהגות משפילה ומבזה. התפילין הובאו אמנם על ידי הנאשם לתחנת המשטרה, אולם השימוש בהם נעשה, כידוע, בשעות הבוקר והאירוע התרחש אחר הצהריים. כך שעצם הבקשה לקבל את התפילין לא פגעה בנאשם באופן כלשהי. באשר לכובע, לא מצאתי בחומר הראיות פירוט של המקום שבו נמצא הכובע, אולם ממזכריהם של שחר יערי ומשה חזי נראה כי הכובע היה מונח במקום כלשהו והנאשם לא חבש אותו על ראשו. כך שאין מדובר באקט של הסרת הכובע מעל ראשו של הנאשם, אלא בנטילת חפץ שהיה מונח בקרבתו. זאת ועוד, כובע אינו בגד המכסה את גופו של האדם בכל עת. הכובע נחבש בדרך כלל מחוץ לבית במקום פתוח. הסרת הכובע כמוה כהסרת מעיל או בגד עליון, אשר תחתיו נלבש בגד אחר. על פי המקובל בעולם החרדי, מתחת לכובע נחבשת כיפה. על כן, אינני סבורה שיש בנטילת הכובע מהנאשם משום פגיעה בפרטיות, השפלה או ביזוי, ואין בכך כדי להצדיק את התנהגותו של הנאשם כלפי השוטרים.

23. ב"כ הנאשם טען עוד כי הנאשם הוחזק כעצור כאשר אסמכתא לכליאה (ת/13) נערכה רק בשעה 15:05.

על פי מזכרו של אייל העברי, ת/10, האירוע כולו והצעקות שהשמיע הנאשם התרחש בשעה 15:40, דהיינו לאחר שהנאשם נעצר כדין. אף אחד מהשוטרים שהעידו לא ידע לומר בוודאות אם בזמן האירוע הנאשם היה עצור אם לאו. חקירתו של הנאשם באותו יום, ת/1, החלה רק בשעה 13:26. לא ברור האם השעה 15:05 המופיעה על גבי הטופס ת/13 מבטאת את שעת תחילת עריכתו של המסמך או את שעת חתימתו, ויתכן שתהליך המעצר החל מוקדם יותר והסתיים בשעה 15:05. מכל מקום קיימת סמיכות זמנים בין חקירתו של הנאשם, האסמכתא לכליאתו ושעת התרחשות האירועים עליהם העידו השוטרים. אין בפני נתונים המאפשרים לקבוע שהנאשם היה נתון במעצר שלא כדין במשך פרק זמן מהותי.

24. לאור האמור אני קובעת כי הנאשם עבר עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

ב"כ המאשימה טען בסיכומיו כי העבירה של העלבת עובד ציבור מתייחסת הן לעבירה כלפי המתלונן והן לעבירה כלפי השוטרים. אני מוצאת קושי בטענה זו לנוכח העובדה שבחוק בכלל ובכתב האישום בתיק זה בפרט קיימת התייחסות ספציפית לשוטרים כאשר מדובר בעבירות נגד שוטרים. מכל מקום, לנאשם מיוחסת עבירה אחת של העלבת עובד ציבור. מאחר שהנאשם מורשע בעבירה זו בגין האירוע הראשון, אין מקום להרשעה נוספת באותה עבירה גם בגין האירוע השני.

אני מרשיעה, איפוא, את הנאשם בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו בקשר לאירוע בתחנת המשטרה.

ראיות ההגנה

25. **גירסת הנאשם בשלבים המוקדמים**

גירסת הנאשם בנוגע לאירוע בתחנת המשטרה הובאה לעיל. אתייחס עתה ליתר הראיות שהובאו מטעם ההגנה.

הנאשם מסר הודעה במשטרה ביום 24.8.15 ובה התייחס לשאלות שנשאל. בהודעות מאוחרות יותר שנגבו ביום 30.8.16 הנאשם לא השיב לשאלות שנשאל. בהודעה מיום 30.8.16 שעה 12:02, ת/3, השיב שהוא רוצה להתייעץ עם עו"ד ולא ענה לשאלות שנשאל. בהודעה נוספת מאותו יום בשעה 16:51, ת/4, השיב שהוא רוצה לומר העל במח"ש ולא ענה לשאלות. כך שגירסתו של הנאשם במסגרת חקירתה משטרה נפרשה בהודעה מיום 24.8.15, אשר סומנה ת/1.

בהודעה ת/1 טען הנאשם כי "היה בלגאן" וכולם באו לראות מה קרה, ואליעזר גולדיס, שעמו יש לו סכסוך ארוך, ניצל את ההזדמנות כדי "לסגור חשבון" עם הנאשם והעליל עליו. הנאשם עמד בתוקף וחזר פעם אחר פעם על הטענה בדבר חלקו של גולדיס באירוע והעובדה שהוא מנצל את האירוע כדי לפגוע בו, בנאשם. עוד טען שאינו יודע פרטים לגבי האירוע מעבר לכך שהיה אירוע של חרדק. עם זאת הנאשם טען כי אינו יודע את ההגדרה המדויקת של המונח חרדק (ת/1 עמ' 2 וכן בהודעה כולה).

26. הנאשם הכחיש, איפוא, בחקירתו במשטרה מעורבות כלשהי באירוע נשוא כתב האישום, מלבד העובדה שהגיע למקום לאחר האירוע יחד עם סקרנים רבים אחרים.

בתשובה לכתב האישום ביום 25.11.12 שינה הנאשם את גירסתו וטען למעורבות מסוימת באירוע, בכך שפנה אל המתלונן וצעק אליו שלא יעשה פרובוקציות. עם זאת, הנאשם לא הודה במעורבות מעבר לכך, לא הודה בכך שעשה שימוש במילה חרדק. רק בעדותו בבית המשפט הודה הנאשם בכך שראה בהימצאותו של הנאשם בבית הכנסת כשהוא לבוש במדי צה"ל פרובוקציה, וקרא לעברו חרדק. מדובר, איפוא, בגירסא מתפתחת. עם זאת הנאשם עמד על כך שלא פגע פיזית בנאשם.

27. **עדות הנאשם בבית המשפט**

הנאשם טען שקרא לעבר המתלונן חרדק בשל הפרובוקציה, והבהיר כי עצם ההימצאות של חייל בבית הכנסת

בזמן התפילה מהווה פרובוקציה ומפריעה ללימוד ותפילה (עמ' 50). דהיינו, לא נטען שהמתלון התנהג באופן פרובוקטיבי או פוגע מלבד עצם נוכחותו במקום במדי צה"ל. בהמשך, בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי הגיע למקום כדי להפסיק את הפרובוקציה בכך שבאים לעשות גיוסים במקום (עמ' 56), ובשל כך פנה לחייל ולאביו ואמר להם לעזוב את המקום (עמ' 57). הוא הבהיר את משמעות הביטוי חרדק, כמתייחסת לאנשים בחזות חרדית אשר באים למטרות הפוגעות בקבילה החרדית, כאשר המילה הספציפית מתייחסת לחיילים אך השימוש בה אינו כלפי חיילים בלבד אלא "ביטוי למי שבא עם חזות חרדית ופועל נגד החברה החרדית" (עמ' 57 שורות 16-20).

לאחר מכן שמע, לדבריו, צעקות, הבין (הנאשם לא העיד שראה בעצמו) שהחייל התחיל להשתולל ונכנס לראות אם צריך עזרה. בפתח החדר שמע צעקות הצילו וראה את החייל רוכן על הצלם בצורה אלימה ומאיימת. גולדיס סגר את הדלת כדי שלא יכנס. הנאשם הוסיף כי גולדיס איים לסגור איתו חשבון, והוא קרא "בלי אלימות המקום מצולם" (עמ' 51). הנאשם הכחיש כל פגיעה פיזית במתלון, ולגבי אביו של המתלון אמר שלא תקף אותו אך יתכן שנדחף על ידי האב ודחף אותו בחזרה (עמ' 60, 61).

28. הנאשם חזר, כאמור, על הטענה לפיה קיים סכסוך רב שנים בינו לבין גולדיס, שכלל גם פגיעה פיזית באמצעות גברתו, (עמ' 52). מאחר שהחלטתי לזכות את הנאשם מעבירת תקיפת עובד הציבור, ומאחר שהרשעתו של הנאשם מעבירה של העלבת עובד ציבור מבוססת על עובדות שאף הנאשם עצמו הודה בהן, הרי שעדותו של גולדיס אינה נדרשת לביסוס ההרשעה ועל כן לא ארחיב את הדיון בטענות הנאשם בכל הנוגע לתקיפה.

29. עדי הגנה מטעם הנאשם

העד ישראל פורגס העיד כי הנאשם ביקש מהמתלון לצאת החוצה מבית הכנסת, והמתלון ואביו היו נסערים מאד. אדם אחר ניסה לצלם את החייל, החייל רדף אחריו והצלם נמלט לחדר הקטן, ממנו נשמעה המולה. אנשים רבים רצו לכיוון החדר הקטן, ביניהם הנאשם שעמד בסמוך לדלת אך באולם הגדול ולא בחדר הקטן (עמ' 70, 71, 74).

העד משה לובינסקי העיד ראה את האדם שצילם את החייל ואת החייל רודף אחריו בכעס. הוא הלך לחדר הקטן, שם ראה את הצלם יושב מפוחד על כיסא והחייל מעליו. אנשים צקו לא להרים יד. לאחר מכן ראה את הנאשם עומד על יד הדלת ואדם שבדיעבד נודע לו ששמו גולדיס מונע ממנו להיכנס. העד הוסיף כי לאחר הגעת המשטרה ניגש לשוטר וביקש למסור עדות אך השוטר לא רשם דבר והורה לו לצאת מהחדר. כשביקש מהשוטר את פרטיו השוטר לקח אותו בידו וסילק אותו מבית הכנסת (עמ' 75).

אין זה מן הנמנע שקיימת זיקה בין עדות זו לבין עדותו של **רס"ב עודד לוי** - שוטר שהגיע למקום. בעדותו אישר שהיו במקום אנשים רבים בנוסף למתלון ואביו ולגולדיס. כמו כן סיפר על אירוע שלא זכה להתייחסות רבה על ידי הצדדים, לפיו אדם שהיה במקום אמר לו שניגש לבלשים וביקש לספר מה ראה, אולם אחד הבלשים אמר לו לעוף משם ואף בעט בו (עמ' 36).

אחיו של הנאשם, **יצחק זאב קורלדנסקי**, העיד בנוגע ליריבות בין הנאשם לבין גולדיס. הוא תיאר אירוע שהתרחש כשנה וחצי לפני האירוע נשוא כתב האישום, בו ראה את גולדיס אוחזר בנאשם ומנע מגולדיס לתקוף אותו. עוד העיד כי בסמוך לאחר האירוע בבית הכנסת ביקש לשוחח עם אביו של גולדיס, והאב אמר לו שיום יבוא והוא ובנו ירצחו את הנאשם (פרוטוקול עמ' 82).

30. עדויותיהם של עדי ההגנה העלו שאלות שונות שהצדדים התייחסו אליהן. בין היתר טענו הצדדים בנוגע למהימנות העדויות לגופן, להשפעה שהיתה לנאשם או מי מטעמו על עדויות אלה. עוד עלתה טענה בדבר מחדלי חקירה של המשטרה, אשר לא הגיעה בעצמה מבעוד מועד לעדים אלה ולעדים פוטנציאליים אחרים שנכחו באירוע, וכן בנוגע לעמדת התביעה אשר סירבה לגבות הודעות מהעדים לאור פניית ב"כ הנאשם. בסופו של דבר הועלו הדברים כתצהירים בכתב שערך ב"כ הנאשם, העדים העידו בבית המשפט וגם תצהיריהם הוגשו.

אף כי השאלות חשובות ונכבדות, אני סבורה כאמור כי יש לזכות את הנאשם מעבירת התקיפה גם על סמך ראיות התביעה מבלי להיזקק לעדויות ההגנה. כך שבסופו של דבר אין לעדויות אלו השפעה של ממש, ואין צורך להידרש לכל אותן שאלות.

העבירה של העלבת עובד ציבור - הפן המשפטי

31. סעיף 288 לחוק העונשין, המגדיר את העבירה של העלבת עובד ציבור, מורה כך:

"המעליב בתנועות, במלים או במעשים, עובד הציבור, או דיין או פקיד של בית דין דתי או חבר ועדת חקירה לפי חוק ועדות חקירה, תשכ"ט-1968, כשהם ממלאים תפקידם או בנוגע למילוי תפקידם, דינו - מאסר ששה חדשים".

32. אין מחלוקת עובדתית על כך שהנאשם כינה את המתלונן מספר פעמים במילה חרדק. ב"כ המאשימה בסיכומיו ציין כי המילה חרדק מייצגת ראשי תיבות של המילים "חרדי קל דעת", ונראה כי הדבר אינו שנוי במחלוקת. הנאשם בעדותו התייחס למשמעות הביטוי המתייחס באופן ספציפי לחיילים חרדים, ובאופן כללי יותר לבעלי חזות חרדית הפועלים נגד החברה החרדית. המשמעות והקונוטציה השלילית של ביטוי זה ברורה, איפוא, הן מילולית, מהגדרתו של אדם כקל דעת, הן בהקשר החברתי כפי שהסביר הנאשם, ונראה שגם בהקשר הפונטי, לנוכח הדמיון בין המילה חרדק לבין המילה חרק וביטויים נוספים. גם בהקשר רחב יותר, ניתן לקבוע כי מצב של השמעת קריאות וצעקות נגד המתלונן ודרישה להסתלקותו מבית הכנסת בעיצומה של התפילה, מהווה העלבה כלפיו במילים ובמעשים.

33. ב"כ הנאשם טען כי לא ניתן לייחס לנאשם עבירה של העלבת עובד ציבור כיון שהמתלונן לא היה בזמן האירוע עובד ציבור במילוי תפקידו והמעשים לא נעשו בנוגע למילוי תפקידו. שני הצדדים הפנו לפסק הדין המנחה בדנ"פ 7383/08, יוסף אונגרפלד נ' מדינת ישראל.

בפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'יה, הוא פסק הדין של הרוב בעניין אונגרפלד, נקבע כך:

"13. ...

עבירת "העלבת עובד ציבור" לא מכוונת להגן על כבודו או על מעמדו הפרטי של עובד הציבור. כאדם פרטי, אין כבודו של עובד הציבור יקר יותר מכבודו של אדם אחר ומעמדו אינו רם יותר. לעיקרון זה ניתן ביטוי ברור בהגדרת העבירה, שכן העלבה אסורה, לפי לשון החוק, היא רק כזו שמכוונת כלפי עובד הציבור בעת שהוא ממלא את תפקידו או בקשר למילוי תפקידו. הפסול בהעלבה האסורה על-פי החוק לא טמון בפגיעתה בעובד הציבור כאינדיבידואל, אלא בפגיעתה בו כאורגן של מערכת השירות הציבורי....."

"14. ההגנה על עובד הציבור מפני דברי העלבה נחוצה כאמצעי לצורך שמירה על תפקודו התקין של השירות הציבורי. חשיפת עובד הציבור לעלבונות בעת שהוא ממלא את תפקידו או בקשר עם תפקידו, עלולה להצטבר לכדי פגיעה של ממש ביכולתו לממש את סמכויותיו ולבצע את התפקידים המוטלים עליו. עלבונות כאלה עשויים גם לכרסם באמון הציבור בשירות הציבורי, באופן שתישחק ההכרה בסמכות החוקית ובסמכות המוסרית הנתונה לעובד הציבור לבצע תפקידים ופעולות מסוימות. ישנם ביטויים, שאף שהם מופנים כנגד עובד ציבור מסוים כזה או אחר, למעשה מהווים הם קריאת תיגר על עצם סמכותה החוקית של המדינה ושל השירות הציבורי. לביטויים מסוג זה עלולה להיות השפעה שלילית ביותר לאורך זמן. שלטון החוק אינו יכול להתקיים בכוח הזרוע בלבד. אף אם לזרועות שלטון מסוימים חרב או ארנק, כניסוחיו המבריקים של אלכסנדר המילטון, הרי על-מנת שהשירות הציבורי יוכל לתפקד כהלכה, יש צורך כי הציבור יכיר, ככלל, בסמכויות שניתנו לשירות הציבורי על-פי דין. שחיקת סמכותו (החוקית) של השירות הציבורי, אם כן, פוגעת בעצם המשטר הדמוקרטי...."

15. תפקודו התקין והראוי של השירות הציבורי מצריך הגנה מיוחדת, שכן השמירה על תפקוד תקין של מערכת השירות הציבורי הכרחית לשם הגשמת רעיון הריבונות של העם כפי שהוא משתקף בשיטה הדמוקרטית. דברי חקיקה ותקינה, החלטות ממשלה ופסיקתם של בתי המשפט מוצאים תדיר מן הכוח אל הפועל באמצעות השירות הציבורי. תפקודו התקין של השירות הציבורי אינו בגדר אינטרס עצמי שלו, או של השלטון, כי אם בראש ובראשונה אינטרס של הציבור. מתן הגנה מסוימת לעובדי ציבור מפני הפיכת ליעד קל, זמין ותדיר לגידופים ולנאצות מקדם אינטרס זה...."

34. בענייננו, אין מחלוקת על כך שלא היתה הכרות כלשהי בין הנאשם לבין המתלונן עובר לאירוע נשוא כתב האישום. לא נטען כי המתלונן התנהג באופן פרובוקטיבי או בלתי ראוי, כלפי הנאשם או כלפי סביבתו. כל "חטאו" של המתלונן היה הימצאותו בבית הכנסת כשהוא לבוש במדי צה"ל.

אכן, האירוע התרחש לאחר שעות הפעילות הצבאית של המתלונן, בשעות הערב, כשהמתלונן עסק בפעילות פרטית ואישית - נפגש עם אביו, התפלל תפילת ערבית וכדומה. אולם חייל נחשב כחייל לא רק בזמן שהוא מבצע את פעילותו הצבאית, אלא במשך כל שעות היממה. לא כל שכן בזמן שהוא נמצא ברשות הרבים כשהוא לבוש מדים.

כאמור, הנאשם העיד במפורש כי עצם הימצאותו של חייל במדים בבית הכנסת מהווה פרובוקציה ומשבשת את התפילה והלימוד (פרוטוקול עמ' 50). השימוש שעשה הנאשם במילה חרדק אף הוא מעיד על כך שאין מדובר באירוע בין שני אנשים פרטיים אלא במלחמה נגד תופעת ה"חרדקות" והגיוס לצה"ל. בעדותו בבית המשפט הסביר הנאשם את מעשיו כחלק ממילוי חובת המחאה כלפי אנשים ומעשים מסויימים (שם, עמ' 50), כחלק מחובת "הוכח תוכיח את עמיתך".

35. בנסיבות אלו ודאי שיש לראות את מעשיו של הנאשם כמכוונים כלפי המתלונן לא באופן אישי אלא בנוגע למילוי תפקידו כחייל צה"ל. העלבת המתלונן והפגיעה בו מהווה, למעשה, פגיעה בשירות הציבורי ובצה"ל, וכלשון פסק הדין בעניין אונגרפלד היא מהווה "קריאת תיגר על עצם סמכותה החוקית של המדינה ושל השירות הציבורי".

על כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של העלבת עובד ציבור.

36. לסיכום, החלטתי לזכות את הנאשם מעבירה של תקיפת עובד ציבור ולהרשיעו בעבירות של העלבת עובד ציבור והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

ניתנה היום, ח' אלול תשע"ו, 11 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים.